

Erlend Loe: Kurt blir grusom

Når de våkner neste morgen, gir de hverandre en god klem, og så sier Kurt at det er noe han lurar på.

Ja vel, sier Anne-Lise.

Hvorfor i all verden har du ikke lyst på mange penger? spør han. Det må jo være mye bedre med mange penger enn med lite penger.

Nei, det tror jeg ikke, sier Anne-Lise. Hvis man har for mange penger, kan det nemlig hende at man glemmer å være snill, sier hun.

Ha! sier Kurt. Aldri i verden om jeg glemmer å være snill. Jeg har bestandig vært snill, og jeg kommer aldri til å være noe annet enn snill. Det er i hvert fall helt sikkert.

Selv om du får mange penger? spør Anne-Lise.

Selv om jeg får mange penger, sier Kurt.

Nå ja, sier Anne-Lise, men jeg har hørt om en mann som var helt vanlig, akkurat som deg, og da han fikk mange penger, ble han grusom.

Hvordan grusom? spør Kurt.

Veldig grusom, sier Anne-Lise. Han sluttet å være snill og ble slem mot alle.

Slik skal jeg aldri bli, sier Kurt.

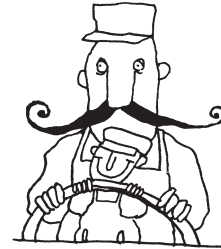
Lover du det? spør Anne-Lise.

Det kan jeg vel saktens love, sier Kurt, jeg kommer jo allikevel aldri til å få mange penger.

Man vet aldri, sier Anne-Lise.

Så smører Kurt seg en stor matpakke og setter seg i trucken.

Bud setter seg også i trucken, for Kurt må levere ham i barnehagen. Bud er nemlig altfor liten til å komme seg til barnehagen på egen hånd.

Mens de kjører, sitter Bud på fanget til Kurt og later som om det er han som kjører. Bud liker å sitte slik. Han er stolt av trucken til pappaen sin. Kurt ser på klokken. Han er bestandig sent ute.

Hvor gammel er du egentlig? spør Kurt.

Jeg er vel et par-tre år, sier Bud.

Jaså, er det såpass? sier Kurt. Da kan vi kanskje begynne å tenke på om du snart er stor nok til å komme deg til barnehagen på egen hånd.

Kanskje det, sier Bud.

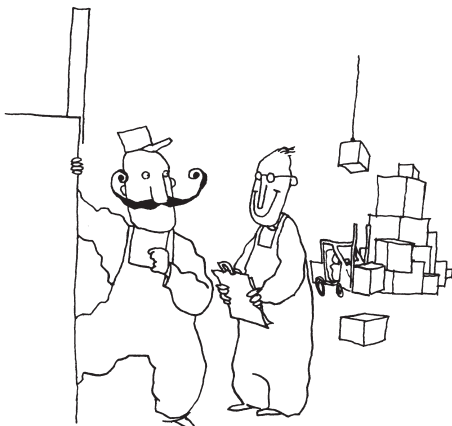
Så kommer de til barnehagen, og Bud hopper av. Han står og vinker mens Kurt kjører videre mot kaia.

Nede på kaia sier Kurt hei til sjefen sin og til alle kameratene. Sjefen til Kurt heter Gunnar. Han har kjempelys stemme og er en utrolig grei fyr.

God morn til deg, Kurt, sier Gunnar. Trivelig å se deg.

Så bestemmer Gunnar at det er på tide å begynne og kjøre truck.

Som vanlig står det en mengde kasser på kaia, og hele tiden kommer det båter med flere kasser. Kaia er full av kasser, og i alle kassene er det varer som folk har lyst til å kjøpe. Men før varene kan kjøpes, må Kurt og de andre truckførerne kjøre kassene inn på et stort lager, slik at det ikke skal regne eller blåse for mye på dem. For hvis det regner og blåser for mye på varene, kan de bli ødelagt, og da er det ingen som gidder å kjøpe dem når de kommer i butikken.

Kurt jobber hele dagen. Han kjører hundrevis av kasser, spiser noen knekkebrød med ost og kjører enda noen hundre kasser. Til slutt er det ingen kasser tilbake. Arbeidsdagen er slutt. Kurt parkerer trucken og går en liten tur langs kaia. Det gjør han

(úryvek str. XX-XXX)

Neste dag gikk Jon ut i vedskjulet mens pappa var på kjøkkenet og laget middag. Han løsnet den store øksa fra hoggestabben, og så sprang hen innover i skogen. Det var så kaldt at selv granene sto musestille og pakket greinene godt rundt seg.

Da han var framme ved vannet, satte han seg på huk og hakket forsiktig i isen. Han laget små, hvite stjerner og tegnet en halvmåne med det kvasse stålet, og da han var ferdig reiste han seg og tok noen steg utover. Han hadde ikke tenkt at han skulle gjøre nettopp det, han hadde tenkt at det kanskje var litt for tidlig, og han syntes et øyeblikk at han hørte pappa rope på ham.

- Hei, sa plutselig en stemme.

Jon brasnude så han nesten gled og falt. Ei jente med store ullvotter sto borte i skogkanten og så på ham.

- Hvem er du? sa Jon.

- Line, svarte jenta.

- Ser du, sa Jon og gikk varsomt innover mot land.

- I dag er isen er sterk nok.

- Det vet jeg vel, svarte Line.

Jon så på øksa som var blitt liggende inne i det stivfrosne sivet. Og han tenkte på bobler av sølv som steg og steg hele veien opp fra magen.

- Vil du prøve? sa han.

Line så på ham, men hun sa ingenting.

- Det er ikke farlig, sa han og rettet på lua.

- Kanskje i morgen, sa Line. – Nå må jeg hjem. Så snudde hun seg og forsvant mellom trærne.

Neste dag sto Line på samme sted og så på Jon da han nærmet seg. Så sto de ved siden hverandre i sola uten å si noe.

- Svalene bor under isen i vinteren, sa Line og dro votten under nesa.

- Det vet jeg vel, svarte Jon.

De stod urorlige en stund, og begge kastet lange, rette skygger som rakt langt utover isen.

- Kom, sa Line.

Hun gikk forsiktig utover fra land, og Jon fulgte like bak henne. Da de hadde gått et stykke, la de seg på magen og skygget for sola med vottene sine. Isen var svartere her ute, men inimellom kunne Jon se tynne, hvite nåler som lignet strålene fra ei sol.

- Se, sa han. – Det er ei sol der nede.

- Det er ikke ei sol, svarte Line.

- Hva er det da?

- Det er svalene, sa line. – Det er svalene som har hakket i isen. De prøver å komme ut.

De lå lenge og kikket ned, og Jon kjente den kalde isen mot magen.

- Kanskje vi kan hakke hull i isen? sa han etter en stund. – Jeg kan ta med øksa til pappa.

Line reiste seg og så på Jon.

- I morgen? spurte hun.

- I morgen, sa Jon.